

Konstanty Brodziński - Apollon

B i a ł e   n i e b o

Z miejsce uświęconych w kwiaty i znicze
gdzie stają harcerze na wartach
żołnierze na baczność
na powrót sierpień i uniesień
listopad styczeń sierpień wrzesień
czarne jest słońce białe bezlistne struchlałe niebo
wszystkim dzieciom w ruinach piwnicach
jednakowo jest niemo i ślepo
na próżno
za późno
dzwon
bije
dzwoni
na alarm
do broni
na pokłon
zgliszczom i zwłokom
na cmentarz niewinnych straconych poległych
na chwałę polskiego oręża
słodkiego zaszczytu śmierci za ojczyznę
na pamięć martyrologii i desperacji
tułaczek w nostalgii na obozyźnie
wypreczeń zaklęć i przedśmiertnych wyznań
na mszę surowych ciernistych prawd
na krzywd i klęsk wezbranie
na zwięzłą krótką jawę
mądrości przemijanie
na pomnik zaduszny epitafium sławne
wszystkich powstań walczących pokoleń w mieście stołecznym Warszawie
kiedy słońce jest czarne
niebo zbielałe rozpaczą
z martwej ziemi targają matki włosów pełne garście
nocami z ruin powstają brodzą cieniami po murze
warszawskie dzieci zabite
natchnienie niemerke najświętsze
obrońce
anioły stróża
dzwon
bije dzwoni na pokłon

(corte!)

światłość wiskuista im świeci
to niebo zbiałało czerne to stonce
poległym w powstaniu dzieciom

Wiersz wytorany w programie II „Polnig, Radio” w dn. 26. X. 1969r.

Proga moja Szewagierka Jrena zedka przyjdź tu

Cantra skisany upominek

od szereu fji obdanejo

26-IX, dn. 6. XII. 1969r.

autor
Krzysztof [signature]